

Cine este omul?

Cine este omul?

La o privire superficială, omul ar putea crede că viața este numai un lanț de noroc și de întâmplare, o alternare de succese cu insuccese, de bucurii cu durere, de boală cu sănătate, de greutateți cu împliniri.

Omul este născut la un timp anume și fără intervenția sa. Viața lui, în comparație cu veșnicia, este numai o suflare, o clipă, un gând. A unora este mai scurtă, a altora mai lungă; a unora cu greutateți multe, a altora fără prea multe griji.

De ce? În fața acestei întrebări, unii încearcă să înțeleagă imediat sensul; alții merg nepăsători, încercând să-și înecă răspunsul în bucuriile de o clipă ale acestei lumi. Există și dintre aceia care ar dori să scape de viață, pentru că le pare tot mai grea. Fiecare dintre noi putem observa această lipsă de armonie în viața oamenilor.

Cine este omul? Omul nu este o făptură din vremuri străvechi. Au existat multe făpturi cu milioane de ani în urmă, dar care nu au nimic de-a face cu omul care trăiește în vremea noastră pe pământ.

Omul nu este un produs al evoluției într-o perioadă de milioane de ani. Această ipoteză ar fi nedemnă pentru el. Nu este nici rezultatul vreunei transformări spirituale.

Dumnezeu l-a creat pe primul om acum aproape șase mii de ani. Putem găsi ușor aceasta în Biblie, urmărind generațiile de la Adam la Hristos. În Geneza 1.26 citim: „Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ»".

Patru realități minunate sunt puse aici înaintea ochilor noștri:

1. Dumnezeu este Cel care l-a creat pe om. Omul nu a putut lua naștere singur, undeva și cândva, și nici nu a evoluat. Dumnezeu te-a creat pe tine și pe mine.
2. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său și astfel a devenit o făptură desăvârșită. Nu era în el nimic rău sau urât. Primul om care a fost creat după chipul lui Dumnezeu trebuie să fi fost foarte frumos, pentru că citim că și după cădere au fost oameni foarte frumoși: Sarai (Geneza 12.14); Rebeca (Geneza 24.16); Bat-Șeba (2 Samuel 11.2); Adonia (1 împărați 1.6); Moise (Exod 2.2).
3. Primul om era nemuritor. Nu cunoștea moartea, cu urmările ei groaznice. Era fără păcat. Avea o inimă curată și liberă de orice gând rău.
4. Primul om era liber. Dumnezeu ar fi putut crea o ființă fără voință (ca un robot), dar noblețea omului este libertatea. Ce fericit trebuie să fi fost primul om la început, ca unul care nu cunoștea nevoile și grijile vieții! Așa l-a creat Dumnezeu pe omul din care astăzi a rămas numai o imagine aproape ștersă.

De ce l-a creat pe om ca o făptură așa de prețioasă, fără asemănare nici în cer, nici pe pământ? Răspuns: Dumnezeu a dorit să aibă fii în care să investească dragostea și bunătatea Sa; făpturi după asemănarea Sa, peste care să răspândească lumina prezenței Sale; ființe care să-și glorifice Creatorul și în care Creatorul să Se poată glorifica și cu care să poată umbla în comuniune.

Dumnezeu le-a spus primilor oameni: „Înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l" (Geneza 1.28). Din credincioșie față de Dumnezeu, oamenii trebuia să se ferească de Cel Rău și, în fericirea ascultării, să-L glorifice pe Creator.

Primul om avea tot ce era necesar pentru o viață fericită și fără necazuri. O singură poruncă primise: să nu mănânce din pomul din mijlocul grădinii. În ziua când mâncă, murea. Omul era liber să aleagă între a asculta de Dumnezeu și a urma îndemnurile lui Satan; între a păstra totul în nevinovăție și a pierde totul; între existență și moarte. Omul a optat însă pentru partea negativă, căzând în înșelătoria lui Satan, schimbându-și fericita viață de comuniune cu Dumnezeu cu o viață legată de puterea Celui Rău.

Ca plată a păcatului, și-a făcut apariția moartea - și aceasta sub trei manifestări:

- moartea trupească, răspândită peste tot și despre care dau mărturie roate cimitirele;
- moartea spirituală, cea care l-a dus pe om până acolo că nu-L mai cunoaște pe Dumnezeu, nemaiaivând nici o capacitate de a înțelege sfințenia, dreptatea și dragostea Sa: în această stare se află milioane de oameni;
- și, curând, după terminarea timpului de liară, omul va fi prada morții veșnice, care este starea veșnică a despărțirii de Dumnezeu: „Dar, cât despre fricoși și necredincioși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, care este a doua moarte" (Apocalipsa 21.8).

Omul a disprețuit bunătatea lui Dumnezeu și astfel nu a împlinit așteptările pe care Creatorul le-a avut cu privire la creația Sa. Făptura lui Dumnezeu, creată cu voință liberă, a devenit unealtă fără voință în mâna celui mai mare dușman al Celui Veșnic. Urmările acestei hotărâri greșite le vedem la tot pasul, în suferințele, ura și moartea care domnesc azi în lume.

Din pricina sfințeniei Sale, Dumnezeu nu putea să aibă vreo legătură cu omul neascultător și căzut în păcat. De bunăvoie omul s-a îndepărtat de comuniunea cu Dumnezeu și în această stare trăiește și astăzi pe pământ. Chiar dacă omul este religios, între el și Dumnezeu se înalță păcatul ca un perete despărțitor.

Ființa umană este păcătoasă. Cine își poate cunoaște îndeajuns propria natură păcătoasă? Din inima păcătoasă vin toate gândurile, cuvintele și faptele rele. „Desigur, pe pământ nu este nici un om drept, care să facă binele fără să păcătuiască” (Eclesiastul 7.20).

Dumnezeu cel drept și sfânt trebuie să dea sentința de moarte unui astfel de om neascultător. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Judecata lui Dumnezeu stă ca un nor greu care urmează să se descarce asupra omenirii. Dar Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca el să se pocăiască și să trăiască. Dumnezeu îl iubește pe om, cu toate că acesta se află într-o stare de dușmănie.

În locul omului, Dumnezeu a jertfit la Golgota ce a avut mai scump, pe Unicul Său Fiu. Asupra Domnului Isus s-a revărsat toată mânia și El a fost făcut păcat de către Dumnezeu.

De ce? Pentru ca dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu să fie împăcate în așa fel încât omul pierdut să fie readus, prin har, în comuniune cu Izvorul vieții.

Omul poate hotărî fie să rămână în starea lui veche, fie să se smerească și să primească oferta lui Dumnezeu: harul și iertarea prin credință.

Viață sau moarte! Iată cea mai importantă hotărâre pe care o ia un om pe acest pământ! Nimeni nu-i poate lua hotărârea făcută, nimeni nu poate hotărî în locul lui, nimeni nu o poate înlocui cu vreo lucrare omenească. Hotărârea se poate lua numai fiind în viață pe acest pământ; după moartea trupească nu mai există nici o posibilitate de decizie a omului pentru Domnul Isus Hristos. Fiecare om trebuie să fie convins dacă a luat hotărârea cea bună, pentru că la Dumnezeu nu există nesiguranță, ci o siguranță deplină a mântuirii.

Urmările unei hotărâri false, în necredință, sunt de neschimbat, pentru că ele sunt pentru veșnicie. Putem spune cu certitudine că o existență.

Omul a disprețuit bunătatea lui Dumnezeu și astfel nu a împlinit așteptările pe care Creatorul le-a avut cu privire la creația Sa. Făptura lui Dumnezeu, creată cu voință liberă, a devenit unealtă fără voință în mâna celui mai mare dușman al Celui Veșnic. Urmările acestei hotărâri greșite le vedem la tot pasul, în suferințele, ura și moartea care domnesc azi în lume.

Din pricina sfințeniei Sale, Dumnezeu nu putea să aibă vreo legătură cu omul neascultător și căzut în păcat. De bunăvoie omul s-a îndepărtat de comuniunea cu Dumnezeu și în această stare trăiește și astăzi pe pământ. Chiar dacă omul este religios, între el și Dumnezeu se înalță păcatul ca un perete despărțitor.

Ființa umană este păcătoasă. Cine își poate cunoaște îndeajuns propria natură păcătoasă? Din inima păcătoasă vin toate gândurile, cuvintele și faptele rele. „Desigur, pe pământ nu este nici un om drept, care să facă binele fără să păcătuiască” (Eclesiastul 7.20).

Dumnezeu cel drept și sfânt trebuie să dea sentința de moarte unui astfel de om neascultător. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Judecata lui Dumnezeu stă ca un nor greu care urmează să se descarce asupra omenirii. Dar Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca el să se pocăiască și să trăiască. Dumnezeu îl iubește pe om, cu toate că acesta se află într-o stare de dușmănie.

În locul omului, Dumnezeu a jertfit la Golgota ce a avut mai scump, pe Unicul Său Fiu. Asupra Domnului Isus s-a revărsat toată mânia și El a fost făcut păcat de către Dumnezeu.

De ce? Pentru ca dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu să fie împăcate în așa fel încât omul pierdut să fie readus, prin har, în comuniune cu Izvorul vieții.

Omul poate hotărî fie să rămână în starea lui veche, fie să se smerească și să primească oferta lui Dumnezeu: harul și iertarea prin credință.

Viață sau moarte! Iată cea mai importantă hotărâre pe care o ia un om pe acest pământ! Nimeni nu-i poate lua hotărârea făcută, nimeni nu poate hotărî în locul lui, nimeni nu o poate înlocui cu vreo lucrare omenească. Hotărârea se poate lua numai fiind în viață pe acest pământ; după moartea trupească nu mai există nici o posibilitate de decizie a omului pentru Domnul Isus Hristos. Fiecare om trebuie să fie convins dacă a luat hotărârea cea bună, pentru că la Dumnezeu nu există nesiguranță, ci o siguranță deplină a mântuirii.

Urmările unei hotărâri false, în necredință, sunt de neschimbat, pentru că ele sunt pentru veșnicie. Putem spune cu certitudine că o existență veșnică fără Dumnezeu este legată de suferințe trupești și sufletești atât de groaznice, încât Sfânta Scriptură le exprimă astfel: „Dar cât despre fricoși și necredincioși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, care este a doua moarte” (Apocalipsa 21.8). „Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu” (Evrei 10.31).

Acum este un „astăzi” în care Dumnezeu lucrează prin dragoste, așteptând ca toți oamenii să se smerească și să se îndrepte spre Golgota pentru a primi mântuire. Ușa harului este încă larg deschisă și Dumnezeu cheamă: «Veniți la Isus toți cei trudiți și împovărați».

Cei care fac acest pas vor avea încă de aici, de pe pământ, o viață nouă în comuniune cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său. Și chiar dacă trăiesc pe acest pământ în slăbiciune și în încercări, sunt făpturi noi, care s-au întors la Cel care i-a creat. Pentru astfel de oameni, Domnul Isus Hristos este izvorul vieții veșnice, sursa de lumină în această lume întunecoasă, subiectul laudei și al adorării; când cei credincioși vor fi mutați din locul celor sperate în locul celor văzute, după toate luptele și încercările de pe acest pământ, odată ajunși la țintă, îl vor vedea față în față pe Cel care le este subiect al adorării eterne.

Punctul de plecare din această lume este același pentru toți: „nu este nici o deosebire; pentru că toți au păcătuț și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.22-23). Dar există o despărțire a drumurilor prin această hotărâre. Calea îngustă îi duce pe cei credincioși la fericirea veșnică în comuniune cu Dumnezeu, în timp ce calea largă îi conduce pe cei necredincioși la pedeapsa veșnică, departe de Dumnezeu.

O, de-ar lua fiecare hotărârea corectă! Spune, omule sărman, ce îți oferă această lume păcătoasă? Viața zboară și vine moartea care te duce înaintea judecării. Atunci nu-ți vor mai fi de nici un folos nici bogăția, nici anturajele. Acum este încă ziua harului, de aceea, te rog, ia seama!

Nu se știe cât durează această zi. În curând vine noaptea morții. Grăbește-te să te smerești și să ajungi la har până mai este ziua harului. Pășește curajos pe calea cea strâmtă care te va conduce la comuniunea cu Dumnezeu.

clickbible.org